

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

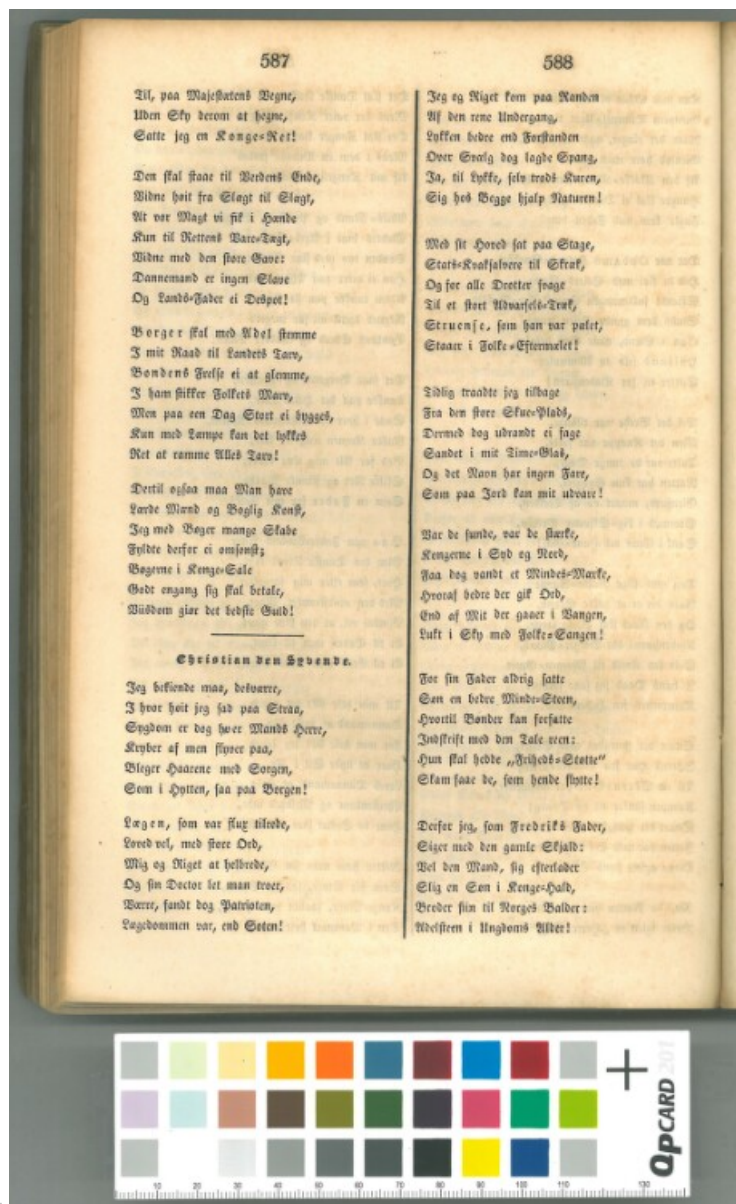
Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 587. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm1721/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til, paa Nafskatens Vegne,
 Men Sky demom at begjæ,
 Satte jeg en Konge-Ket!

Den skal staae til Verdens Ende,
 Aldre bet fra Elagt til Elagt,
 At vor Magt vi sit i Haende
 Kun til Nøttens Bæse-Tægt,
 Aldre mid den store Gæve:
 Dønnemand er ingen Slæve
 Og Land-Hæder ei Dødsbet!

Borger skal med Adol stemme
 I mit Naad til Landets Lov,
 Bondens Fjells ei at glemme,
 I ham stikker Folkets Navn,
 Men paa een Dag Stort ei bygges,
 Kun med Kampen kan det lykkes
 Det at ramme Altes Tæve!

Derfor ogsaa maan Man høve
 Førde Mand og Boglig Kæmp,
 Jeg med Begjer mange Slæde
 Fjeldte derfor ei omjens;
 Begjæ i Konge-Sale
 Gædt engang sig skal betale,
 Midtem giar det bedste Guld!

Christian den Syvende.

Jeg bestende maan, detouere,
 I hørt høit jeg sad paa Staan,
 Sygden er dog høer Mandt Hæer,
 Krybet af men styver paa,
 Vteger Haarene med Sorgen,
 Een i Hjitten, saa paa Bergen!

Løgen, som var flug tilude,
 Lørd vel, med flere Død,
 Mig og Niget at helbrede,
 Og sin Doctor let man træde,
 Værr, sandt dog Patrioten,
 Tøgedommen var, end Seten!

Jeg og Niget kom paa Rendem
 Af den rene Undergang,
 Lykken beder end Forskanden
 Over Svogt dog lagde Spang,
 Ja, til Lykke, sels trodt Kuren,
 Sig heds Begjæ hjalp Naturen!

Med sit Hørd sat paa Stige,
 Stats-Konkaflore til Skrak,
 Og for alle Dretter sooge
 Til et stort Mønsels-Tæst,
 Struense, som han var polit,
 Staaer i Folke-Sfermalet!

Tidlig traadte jeg tilbage
 Fra den store Skue-Plads,
 Derved dog udbrødt ei sage
 Gædet i mit Time-Blad,
 Og det Naan har ingen Fere,
 Een paa Jerd kan mit udvare!

Har de funde, var de stærke,
 Kongerne i Sod og Reed,
 Saa dog vandt et Munds-Mærke,
 Hronaf bedre der gik Død,
 End af Mit der gædet i Bangen,
 Luft i Sky med Folke-Løngen!

For sin Fæder aldrig satte
 Een en bedre Munds-Steen,
 Hvortil Bønder kan sefætte
 Indskrift med den Tøse sten:
 Hun skal hedde „Friedrich-Stette“
 Skal saae de, som hende stotte!

Derfor jeg, som Frederiks Hæder,
 Siger med den gamle Skjald:
 Vel den Mand, sig efterlader
 Sij en Een i Konge-Hald,
 Broder sin til Norges Valder:
 Nøtsten i England's Allet!

